

Sygnatura akt *IV Ka 1393/18*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Małachowski

Protokolant: starszy sekretarz Daria Kozłowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Damiana Kordykiewicza

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2018 r.

sprawy W. I.

oskarżonego z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.o przeciwdziałaniu narkomanii i innych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego (...)

z dnia 24 kwietnia 2018 r. sygn. akt VII K 146/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej grzywny zawarte w punkcie IV części dyspozytywnej oraz rozstrzygnięcia zawarte w punkcie V, VI i VII części dyspozytywnej,

- odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie 3 części wstępnej W. I. uznaje za winnego tego, że w dniu 9 października 2016r.,

o godzinie 17.20., w P., na ul. (...) w ruchu lądowym prowadził samochód osobowy m-ki D. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu środka podobnie działającego do alkoholu w postaci 9-delta (...), to jest popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 87 § 1 kw i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu 1.000 (tysiąc) złotych grzywny,

- na podstawie art. 87 § 3 kw orzeka wobec W. I. odnośnie wyżej opisanego czynu zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku i na podstawie art. 29 § 4 kw zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu okres zatrzymania prawa jazdy liczony od dnia 09.10.2016r. do dnia 07.12.2016r., natomiast na podstawie art. 29 § 3 kw nakłada na W. I. obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów w postaci prawa jazdy o nr (...),

- na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 i 2 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego W. I. grzywny wymierzone w punktach I i II części dyspozytywnej i wymierza mu karę łączną grzywny 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokości jednej stawki na kwotę 15 (piętnastu) złotych i do tej kary odnosi rozstrzygnięcie oparte o przepis art. 63 § 1 kk zawarte w punkcie IX części dyspozytywnej,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych opłaty za obie instancje.

SSO Ryszard Małachowski

Sygn. akt IV Ka 1393 / 18

UZASADNIENIE

W. I. został oskarżony o to, że:

1) w dniu 9 października 2016 roku w P. przy ul. (...) w pojeździe m-ki D. (...) nr rejestracyjny (...) posiadał środki odurzające w postaci marihuany znajdujące się na wycieraczce gumowej o wadze netto nie większej niż 1,64 grama w połączeniu z tytoniem w proporcji 1:2, działając wbrew przepisom ustawy; tj. o czyn z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

2) w dniu 09 października 2016 roku w S., wbrew warunkom ustawy, udzielił jednokrotnie A. P. środki odurzające w postaci marihuany w ilości wystarczającej do jednorazowego zażycia, tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

3) w dniu 9 października 2016 roku o godzinie 17:20 w P. na ul. (...) w ruchu lądowym prowadził samochód osobowy m-ki D. (...) nr rej. (...) pod wpływem środka odurzającego w postaci 9-delta (...) (marihuana), tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2018r., wydanym w sprawie o sygn. akt VII K 146 / 17, Sąd Rejonowy(...)

I. oskarżonego W. I. w miejsce czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku uznał za winnego tego, że w dniu 9 października 2016 roku w P. przy ul. (...) w pojeździe m-ki D. (...) nr rejestracyjny (...), działając wbrew ustawie, posiadał środek odurzający w postaci marihuany w mieszance z tytoniem w proporcji 1:2 o wadze netto nie większej niż 1,64 grama, co stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. popełnienia czynu z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to przestępstwo na podstawie art. 62 ust. 3 przywołanej wyżej ustawy wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych;

II. oskarżonego W. I. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku, kwalifikowanego z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to przestępstwo na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 37a kk wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych;

III. oskarżonego W. I. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 3 części wstępnej wyroku, kwalifikowanego z art. 178a § 1 kk i za to przestępstwo na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych;

IV. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk. art. 86 § 1 i 2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego W. I. jednostkowe kary grzywny i wymierzył mu łączną karę grzywny w wymiarze 190 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych;

V. na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego W. I. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 złotych;

VI. na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 63 § 4 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat i na poczet orzeczonego zakazu zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 09.10.2016r. do dnia 7.12.2016r.;

VII. na podstawie art. 43 § 3 kk nałożył na oskarżonego W. I. obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów w postaci prawa jazdy o nr (...);

VIII. na podstawie art. 44 § 2 kk i art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci pozostałej po badaniach mieszanki krajanki tytoniu z suszem ziela konopi innych niż włókniste o masie 1,43g netto wraz z opakowaniem pierwotnym, zarejestrowane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...), przechowywane w Wojewódzkim Magazynie (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w S.;

IX. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej łącznej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 9.10.2016r., przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie jest równy dwóm dziennym stawkom grzywny;

X. na podstawie art. 627 kpk art. 3 ust. 1 ustaw z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w wysokości 285 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w części, tj. w zakresie punktu III., IV., V., VI., VII. i X wyroku. Przedmiotowemu orzeczeniu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie:

a) naruszenie przepisu art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i przekroczenie granic zasady swobodnej oceny dowodów, dokonując ich zupełnie dowolnej oceny, kształtując swoje przekonanie na podstawie tylko części przeprowadzonych dowodów bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez błędną ocenę pisemnej opinii biegłego z zakresu toksykologii z dnia 28.10.2016r., pisemnej opinii uzupełniającej z dnia 15.12.2016r. oraz ustnej opinii uzupełniającej z dnia 06.03.2018r. polegającą na przyjęciu z całkowitą pewnością, iż oskarżony kierował pojazdem pod wpływem środka odurzającego, podczas gdy:

- biegły wskazał, że decydującym kryterium oceny stanu osoby badanej jest stwierdzone u niej stężenie δ THC we krwi (opinia ustna uzupełniająca),

- biegły wskazał, że przy stężeniu do 2,5 ng/ml THC we krwi mówi się jedynie o stanie po użyciu środka odurzającego, a u oskarżonego było stężenie 1,8 ng/ml (opinia ustna uzupełniająca);

- biegły wskazywał przy tym, że nie jest w stanie stwierdzić jakie było stężenie u skarżonego w momencie prowadzenia pojazdu:

- biegły wskazywał, że nie ma również możliwości przeprowadzenia badania retrospektywnego z THC:

- opinia jest uznaniowa i polega na pewnych domysłach, domniemaniach biegłego, a powinna być pewna i stanowcza - w pierwszej opinii biegły uznał, że oskarżony był po użyciu środka odurzającego i jednocześnie wysunął przypuszczenie, że oskarżony mógł być pod wpływem środka odurzającego a nie po jego użyciu, zaś po zmianie wniosków opinii można sytuację odwrócić, albowiem biegły nie ma pewności (co wynika z jego przesłuchania), że oskarżony był pod wpływem środka odurzającego, a zatem mógł on być jedynie po jego użyciu i takie przypuszczenie też powinien wysunąć biegły a już z całą pewnością Sąd oceniając materiał dowodowy w niniejszej sprawie (w szczególności w świetle pierwszej i ostatniej opinii biegłego);

- już w pierwszej opinii biegły wiedział ile czasu upłynęło od momentu kierowania pojazdem do momentu pobrania krwi (wynikało to z tezy dowodowej) oraz kiedy oskarżony zażył środek odurzający (zostało to podane w uwagach) i uznał, że oskarżony nie był pod wpływem środka odurzającego w momencie kierowania pojazdem a jedynie po jego użyciu, a później w pisemnej opinii uzupełniającej stwierdził, że oskarżony jednak był pod wpływem środka odurzającego – opierając się zatem jedynie dodatkowo na zeznaniach policjantów wskazujących na to, że oskarżony był nerwowy i miał przekrwione spojówki (choć podczas ustnej opinii uzupełniającej tłumaczył to m.in. tym, że

za pierwszym razem nie dysponował danymi czasowymi dotyczącymi momentu kierowania pojazdem i momentu pobrania próbki, podczas gdy takimi danymi dysponował i wydał zgoła odmienną opinię), podczas gdy zdenerwowanie oskarżonego wynikało z samego faktu kontroli policji kilkanaście dni po odebraniu prawa jazdy i posiadania substancji niedozwolonej, a przekrwione spojówki są efektem podrażnienia od dymu (na co wskazywał sam biegły, a oskarżony nie neguje przecież, że palił marihuanę);

- ani biegły, ani również Sąd, nie mógł zatem z całą pewnością stwierdzić, że oskarżony był w momencie kierowania pojazdem pod wpływem środka odurzającego:

b) naruszenie przepisu art. 5 § 2 kpk polegające na nierozstrzygnięciu na korzyść oskarżonego wątpliwości których nie dało się usunąć poprzez przyjęcie, że oskarżony prowadził pojazd w stanie pod wpływem środka odurzającego, podczas gdy materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie pozostawia wiele wątpliwości co do tego, czy oskarżony rzeczywiście znajdował się w stanie pod wpływem środka odurzającego, czy też wyłącznie w stanie po jego użyciu, a ustalenie Sądu opiera się jedynie na przypuszczeniach - jednocześnie wskazania wymaga, że przyczyną powstania takich wątpliwości jest wyłącznie działanie organów ścigania, które powinny doprowadzić do niezwłocznego zabezpieczenia próbki krwi, albowiem z doświadczenia funkcjonariusze Policji wiedzą, że badanie po kilku godzinach od kierowania pojazdem daje niemiarodajny wynik, a w zakresie środków odurzających nie ma możliwości przeprowadzania badań retrospektywnych jak w przypadku alkoholu - stąd też oskarżony nie powinien ponosić ujemnych konsekwencji działania organów ścigania, które nie z jego winy próbkę krwi zabezpieczyły dopiero po upływie kilku godzin;

II. będący wynikiem obrazu przepisów postępowania błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na:

- błędnym ustaleniu, że oskarżony kierował pojazdem pod wpływem środka odurzającego gdyż z uwagi na upływ czasu od zatrzymania do pobrania krwi należy przyjąć, że „stężenie substancji odurzającej w krwi oskarżonego było zatem znacznie większe niż w momencie badania, które nastąpiło po upływie blisko czterech godzin od zatrzymania.”, podczas gdy biegły wskazał, że nie ma możliwości przeprowadzenia badania retrospektywnego i nie ma możliwości stwierdzenia jakie stężenie środka odurzającego miał we krwi oskarżony w czasie kierowania pojazdem, albowiem δ THC nie rozkłada się w sposób liniowy a w bardzo zróżnicowany i niemiarodajny - nie można zatem ustalić jakie stężenie oskarżony miał kilka godzin wcześniej, ani nie można ustalić czy było to stężenie powyżej 2,5 ng/ml we krwi;

- błędnym ustaleniu, że oskarżony kierował w dniu zdarzenia pojazdem pod wpływem środka odurzającego, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy w niniejszej sprawie nie daje podstaw dla dokonania takich ustaleń - stanem pod wpływem środka odurzającego jest taki stan, który wywołuje - w zakresie oddziaływania na ośrodkowy układ nerwowy - zwłaszcza zakłócenia czynności psychomotorycznych, których oskarżenie nie udowodniło w niniejszym postępowaniu (samo zdenerwowanie oskarżonego mogło przecież wynikać z faktu kontroli przez Policję po zaledwie kilkunastu dniach od odebrania prawa jazdy i posiadania substancji niedozwolonej, zaczerwienienie zaś oczu jak wskazywał biegły często występuje od dymu), zaś prawidłowa ocena materiału dowodowego (z uwzględnieniem wątpliwości, których nie dało się usunąć również w zakresie opinii biegłego i ustalenia stężenia δ THC we krwi oskarżonego na moment kierowania pojazdem) winna skutkować przyjęciem wobec oskarżonego co najwyżej wykroczenia stypizowanego w art. 87 § 1 Kodeksu wykroczeń, albowiem w żaden sposób nie wykazano, że środek odurzający w stężeniu 1,8 ng/ml miał realny wpływ na sprawność psychomotoryczną oskarżonego kierującego pojazdem w stopniu podobnym, jak w sytuacji znajdowania się pod wpływem alkoholu (wyr. SN z 3.12.2014 r., II KK 219/14).

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części orzekając odmiennie co do istoty sprawy i uznanie oskarżonego winnym popełnienia czynu z art. 87 § 1 kw i wymierzenie kary grzywny, której wysokość pozostawiam do uznania Sądu, oraz zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 miesięcy,

ewentualnie zamiast pkt 1. wniósł o:

2) uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się w pełni zasadna w zakresie postawionych zarzutów i doprowadziła do istotnej zmiany zaskarżonego wyroku.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że nie budzi zastrzeżeń Sądu odwoławczego sposób procedowania Sądu Rejonowego, dokonana ocena dowodów i poczynione ustalenia faktyczne co do czynów przypisanych oskarżonemu w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku, a także rozstrzygnięcia o karach jednostkowych w tym zakresie. Powyższego nie kwestionował również obrońca, zaskarżając przedmiotowy wyrok jedynie w części dotyczącej zarzuczonego oskarżonemu czynu z art. 178a § 1 kk, podnosząc, że sporządzone w sprawie opinie biegłych nie pozwalały na przyjęcie w sposób pozbawiony wątpliwości, że W. I. kierował pojazdem pod wpływem środka odurzającego.

Po analizie materiału dowodowego sprawy, a także po zapoznaniu się ze stanowiskiem Sądu Rejonowego i poglądem obrońcy przedstawionym w apelacji należy stwierdzić, że przekonanie Sądu I instancji odnośnie wyczerpania przez oskarżonego znamion czynu z art. 178a § 1 kk okazało się dowolne, aczkolwiek istniały podstawy do uznania jego winy i sprawstwa w zakresie czynu z art. 87 § 1 kw, dlatego Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w tym kierunku.

Bezsporne w niniejszej sprawie jest to, iż oskarżony został zatrzymany do kontroli ok godz. 17:20 w dniu 9 października 2016r. (k. 4), natomiast krew pobrana została od niego do badania laboratoryjnego dopiero o godz. 21:10 tego samego dnia (k. 53v.). Oskarżony nie kwestionował faktu prowadzenia pojazdu po zapaleniu marihuany niedługo przed jego zatrzymaniem. W próbie krwi stwierdzono obecność delta 9-tetrahydrokannabinolu (THC) w stężeniu 1,8 ng/ml i jego nieaktywnego metabolitu 9-karboksy THC w stężeniu 9,2 ng/ml. Na tej podstawie biegli w pierwszej sporządzonej w sprawie opinii stwierdzili, że oskarżony w dniu 9 października 2016r. o godz. 17:20 znajdował się w stanie po użyciu środka podobnie działającego do alkoholu w postaci 9ΔTHC w rozumieniu art. 87 § 1 kw, wskazując jednocześnie, że nie można wykluczyć, iż w tym czasie mógł znajdować się pod wpływem tego środka odurzającego w rozumieniu art. 178a § 1 kk. Ze względu na brak kategoriycznych wniosków w tej kwestii, istotnych dla prawidłowej kwalifikacji prawnej zarzuczonego oskarżonemu czynu, Sąd Rejonowy dopuścił dowód z uzupełniającej pisemnej opinii sądowo-lekarskiej, w której biegli stwierdzili już odmiennie, tzn., że w dniu 9 października 2016r. o godz. 17:20 oskarżony znajdował się pod wpływem środka odurzającego w rozumieniu art. 178a § 1 kk, tłumacząc jednocześnie, że wydając poprzednią opinię nie dysponowali pełnym materiałem dowodowym. W toku przesłuchania przed Sądem, biegły podtrzymał ten wniosek, wskazując, że na moment sporządzania pierwszej opinii nie dysponowali żadnymi danymi czasowymi, wyjaśnieniami oskarżonego, czy opisem jego zachowania podczas zatrzymania, stąd opinia ta była ostrożna.

Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji zbyt pochopnie przyjął, że oskarżony w czasie i miejscu wskazanym w zarzucie sformułowanym w pkt. 3 części wstępnej wyroku kierował samochodem, znajdując się pod wpływem środka odurzającego, nie dostrzegając, że wbrew późniejszym tłumaczeniom lekarza, biegli już podczas wydawania pierwszej opinii w sprawie posiadali dane dotyczące czasu, jaki upłynął pomiędzy zatrzymaniem oskarżonego przez funkcjonariuszy Policji a pobraniem od niego próbki krwi do badania, na co słusznie zwrócił uwagę skarżący. Z treści tej opinii jednoznacznie bowiem wynika, że biegli dochodząc do konstatacji o prowadzeniu pojazdu przez oskarżonego po użyciu środka podobnie działającego do alkoholu w postaci 9ΔTHC (art. 87 § 1 kk), mieli na uwadze farmakokinetykę tetrahydrokannabinoli, ale także właśnie „czas, jaki upłynął od momentu kontroli drogowej (godz. 17:20) do momentu zabezpieczenia próbki krwi (godz. 21:10)” (k. 54).

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy co do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku procedował prawidłowo, przesłuchał policjantów, ratownika medycznego oraz lekarza, przeprowadził dowód z opinii biegłych (również uzupełniającej pisemnej i ustnej), niemniej dokonał dowolnej i

wybiórczej oceny tych dowodów, które dla przypisania sprawstwa i winy oskarżonego z art. 178a § 1 kk miały znaczenie kluczowe, decydujące. Czyniąc w tym zakresie ustalenia faktyczne Sąd meriti oparł się i to w sposób bezkrytyczny wyłącznie na uzupełniającej opinii sądowo-lekarskiej i podtrzymującej ją ustnej opinii biegłego, podczas gdy już sam ustalony w wyniku badania krwi oskarżonego poziom stężenia środka odurzającego, tj. 1,8 ng/ml winien budzić wątpliwości, co do prawidłowości tych wniosków i to nie tylko w świetle pierwszej opinii, ale także przy uwzględnieniu ustalonych podczas konferencji członków z Instytutu Ekspertyz Sądowych wartości progów dla „stanu po użyciu” (od 1,5 – 2,5 ng/ml) i „stanu pod wpływem” (powyżej 2,5 ng/ml) środków działających podobnie do alkoholu, do czego odniósł się zresztą sam biegły podczas przesłuchania przed sądem (k. 195 i k. 197).

Zdaniem Sądu odwoławczego, opierając się na całym zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym, nie sposób określić w sposób pewny, czy 4 godziny wcześniej, przed pobraniem próbki krwi od oskarżonego, W. I. znajdował się w stanie pod wpływem, czy po użyciu środka odurzającego. Tym bardziej, że biegły w swojej ustnej opinii przyznał, że w przypadku marihuany nie można, tak jak w przypadku alkoholu nakreślić liniowo stopnia spadku stężenia w jednostce czasu, dlatego też rachunek retrospektywny nie został w niniejszej sprawie przeprowadzony (k. 104). Dodatkowo biegły wskazał, że kinetyka wydalania z organizmu (...) u każdego człowieka jest inna, a zależy to od stopnia uzależnienia, od częstotliwości zażywania narkotyku, przyjmowania dawek (k. 196). W takich okolicznościach niewystarczającym było domniemanie, rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego, że we wcześniejszej porze stężenie środka odurzającego we krwi oskarżonego musiało być większe.

W niniejszej sprawie zachodzi szereg wątpliwości: nie ma możliwości ustalenia, jakie było stężenie środka odurzającego we krwi oskarżonego w chwili prowadzenia przez niego pojazdu, nie można ustalić, czy ustalony poziom narkotyku o godzinie 21:10 we krwi oskarżonego miał realny wpływ na sprawność psychomotoryczną wymienionego w stopniu podobnym, jak w sytuacji znajdowania się w stanie nietrzeźwości. Niewystarczającym dla ustalenia tej kwestii są zeznania policjantów, którzy wskazywali na nerwowe zachowanie oskarżonego. Wskazane wyżej, niedające się usunąć wątpliwości musiały być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego zgodnie z normą prawną zawartą w przepisie art. 5 § 2 kpk, jak słusznie wskazywał obrońca oskarżonego.

W tych okolicznościach nie pozostawało nic innego jak tylko zmienić zaskarżony wyrok i przypisać oskarżonemu winę za wykroczenie z art. 87 § 1 kw, co też Sąd odwoławczy uczynił i uchylając rozstrzygnięcia zawarte w pkt. IV, V, VI i VII części dyspozytywnej wyroku, uznał W. I. za winnego tego, że w dniu 9 października 2016r. o godz. 17:20, w P., na ul. (...) w ruchu lądowym prowadził samochód osobowy m-ki D. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu środka podobnie działającego do alkoholu w postaci 9-delta THC, to jest popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 87 § 1 kw i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu 1.000 zł grzywny. Sąd Okręgowy uznał, że taka kara będzie adekwatną do przypisanego wykroczenia, mając na uwadze wszystkie te okoliczności, które uwzględnił Sąd Rejonowy, tj. znaczny stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, krótki upływ czasu od zażycia narkotyku do prowadzenia pojazdu, świadomość narażenia innych uczestników ruchu na realne niebezpieczeństwo na drodze, brak odpowiedzialności, brak poszanowania dla prawa, ale też uprzednią niekaralność oskarżonego oraz fakt, że W. I. od samego początku przyznawał się do popełnienia tego czynu, wyraził żal i skruchę. W ocenie Sądu odwoławczego tak ukształtowana kara pozwala przypuszczać, że będzie ona wystarczająca dla zrealizowania celów kary, a nadto stanie się sprawiedliwą w odczuciu społecznym odpłatą za popełniony czyn.

Na podstawie art. 87 § 3 kw orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, uwzględniając to, iż oskarżony prowadził pojazd mechaniczny krótko po zażyciu środka odurzającego, dopuścił się przypisanego mu czynu krótko po odebraniu dokumentu uprawniającego go do prowadzenia pojazdu, ponadto posiadał w pojeździe narkotyki. Zachowaniem takim oskarżany wykazał lekceważenie dla porządku prawnego i bezpieczeństwa w komunikacji.

W konsekwencji takiego rozstrzygnięcia Sąd odwoławczy zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu okres zatrzymania prawa jazdy liczony od dnia 09.10.2016r. do dnia 07.12.2016r. oraz nałożył na W. I. obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów w postaci prawa jazdy o nr (...).

Wobec takiej zmiany, jakiej dokonał Sąd Okręgowy, koniecznym stało się uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej grzywny i ukształtowanie jej na nowo, co Sąd Okręgowy uczynił w pkt. I wyroku tiret 4 i na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, 86 § 1 i 2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego grzywny, wymierzone w pkt. I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 120 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 zł, mając przy tym na względzie w zasadzie wszystkie te okoliczności podmiotowe i przedmiotowe związane z oskarżonym i popełnionymi przez niego czynami, które również Sąd Rejonowy miał na uwadze w procesie miarkowania kary, uwzględniając jednocześnie, że za czyn stanowiący wykroczenie orzeczono osobną karę.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy wskazał, że do nowo orzeczonej kary łącznej grzywny odnosi się rozstrzygnięcie oparte o przepis art. 63 § 1 kk, zawarte w pkt. IX części dyspozytywnej.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy. Podstawę prawną wyroku Sądu odwoławczego stanowiły przepisy art. 437 § 1 i 2 kpk.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk oraz art. 3 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1983r. nr 49 poz. 223 j.t. ze zm.), Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierzył mu 280 złotych opłaty za obie instancje, nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od zapłaty tych należności.

SSO Ryszard Małachowski